

"Tot mijn veertiende jaar hebben drie prima gitaarleraren voor een goede basis gezorgd. Ik was toen via vrienden en de middelbare school al in schoolbands beland. In die tijd kwamen de alternatieve bands als Pink Floyd, Yes en Genesis in de belangstelling en toen was het met mijn muzikles gauw bekeken. Mijn toenmalige leraar heeft nog geprobeerd om mij voor jazz te interesseren, maar daar was ik op die leeftijd nog niet aan toe."

Wat voor muziek maakte je in die bandjes?

"Dat was rock, maar we probeerden met een eigen soort muziek te komen en dat is eigenlijk nooit gelukt. In de omgeving van Drachten leek niets van de grond te kunnen komen. Toen kon ik bij de groep Face in de Noordoostpolder aan de slag als gitarist. Door de katholieke platte-landsjongeren werd er veel georganiseerd in de dorpen en ik heb daar op menig feestje gespeeld."

STERRENJACHT

Heb je daarna nog in veel bands gespeeld?

"We bouwden een eigen studio: de Facesound Studio in Lemmer. Daar heb ik als studiomuzikant veel gewerkt met verscheidene bands. Zo kwam ik in de bluesband Bakertrain terecht, waarmee ik nog een lp heb opgenomen. Daarna kwam ik in een Lemsterband, Avenue, met allemaal muzikanten die veel jonger waren dan ik. Die band was meer allround en vertolkte overwegend covers. Uiteindelijk wilde ik beroepsmatig muziek maken en dat was in Nederland bijna niet mogelijk; daarom ging ik in die coverband aan de gang. We zijn met Avenue best bekend geworden. In die tijd had je een Veronica-programma

met de naam Sterrenjacht en daarin heeft de band toen gewonnen. Dat resulteerde in het uitbrengen van een paar singles, die allemaal geflopt zijn, en het opnemen van een tv-special voor Veronica in Singapore. Toen dat allemaal niets uithaalde, begonnen de frustraties te komen en is de band min of meer uit elkaar gespat. Vervolgens heb ik bijna mijn duim verloren, waardoor mijn carrière als gitarist in gevaar kwam. Het heeft mij een half jaar gekost voordat ik weer aan de slag kon. Bij het opruimen na een optreden werd er per ongeluk een versterker van een richel geduwd, terwijl ik beneden een snoetje aan het opruimen was, en die versterker spietste bijna mijn duim eraf. Diezelfde nacht is de duim geopereerd en heb ik een paar maanden met een spalk gelopen. Gelukkig is het goed gekomen, want anders was ik waarschijnlijk tokkelbassist geworden (lacht). Daarna ben ik onder contract gekomen bij een Duitse show en heb daarmee een jaar lang getoerd in Duitsland en de top of the bill meegemaakt, een goed management en gigantische zalen à la Ahoy."

Welke muzieksoort was dat?

"Het was een revue die volledig in het Duits was. Wel deden er muzikanten van diverse nationaliteiten mee. Met die revue heb ik twee tournees meegemaakt. Opnames hiervan voor de ZDF werden in 1992 als Sylvesterparty uitgezonden. Het was contractwerk voor een jaar en toen ik in Nederland terugkwam had ik niets meer, want op dat niveau was voor mij geen werk, hoogstens bij iemand als Van den Ende, maar dat is een scene waar ik mij liever niet in begeef. Ook het genre ligt mij niet. Toen ben ik kleiner gaan denken en met het akoestisch trio French Connection begonnen. We bestaan nog steeds en treden incidenteel op. In de jaren negentig hebben we daarmee een goede boterham verdiend en succes behaald."

FLAMBOROUGH HEAD

Aan wat voor soort muziek moet ik bij dit trio denken?

"We begonnen met Django Reinhardt-achtige muziek; dat is een soort zigeunerjazz. We gingen langzamerhand meer richting de vocale kant met close harmony als The Mills Brothers. Daarmee hebben we veel succes gehad en namen ook een cd op. We zaten toen in Studio Giekerk in Giekerk. Het zal in 2000 zijn

geweest toen ik een telefoontje kreeg van Edo Spanninga, die in dezelfde studio bezig was met de tweede cd van Flamborough Head (FH). Het geval was namelijk dat gitarist André Cents vlak voor het jaarlijkse ProgFarm festival de band verliet (FH organiseerde het festival, LH). Hij vroeg mij om hen als invalkracht uit de brand te helpen tijdens ProgFarm. Door deze invalklus kwam ik in aanraking met progressieve rock en merkte ik dat het progpubliek aandachtig naar de muziek luistert. Het voelde voor mij als een soort van thuiskomen. De mensen zijn enthousiast over wat je als muzikant laat horen en ik heb maar drie dagen bedenktijd nodig gehad om me bij de band aan te sluiten. De filosofie die ik vanuit de jaren zeventig over muziek had, kon ik met de mensen van FH verwezenlijken. De progwereld is natuurlijk maar klein en als je grote zalen publiek wilt, dan is dit het verkeerde genre. Dat laatste is niet de doelstelling, want je wil iets doen waar je voor honderd procent achter kan staan en dat geeft veel voldoening. Nog steeds met FH, Trion en Leap Day."

En Pink Faces?

"Dat is natuurlijk een coververhaal. De muziek van Pink Floyd is een beetje in mijn DNA gaan zitten, want op mijn dertiende draaide ik alleen platen van die band. Het spel van David Gilmour ligt mij wel, het komt vrij gemakkelijk uit mijn vingers. In deze tributeband heb ik een glansrol, dat is geweldig om te doen. Je speelt wel een partij, want het is de muziek van een ander. Daar is niks mis mee, want je kunt daar een heel goed gevoel bij hebben. Het publiek wil het ook op die manier horen. Het geweldige bij de andere bands is dat je je eigen creativiteit in de muziek kwijt kunt. Pink Faces is leuk om erbij te doen, maar het is geen hoofdzaak."

LEAP DAY

Welke muziekstijl heeft je voorkeur?

"Edo (Spanninga) schreef al dat de muziek waarmee we groot zijn geworden, in de adolescentie, blijft hangen. Ik grijp nog wel eens terug naar de muziek uit de jaren zeventig. Onlangs heb ik de cd 1975 Triptych van de Ierse band M-Opus ontdekt en de muziek daarop klinkt alsof die in 1975 is gecomponeerd en er een hedendaags sausje over is gegoten. Heel